

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatelky: **Tenisový klub 1999, a. s.**, se sídlem Nad Klikovkou 35, Praha, zastoupena JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 6, Praha, proti odpůrci: **město Rudná**, se sídlem Masarykova 53, Rudná, zastoupen JUDr. Jaroslavem Tenkrát, advokátem se sídlem Havlíčkova 132, Beroun, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Rudná,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2013 – Změna č. 3 územního plánu sídelního útvaru Rudná, schválená usnesením zastupitelstva města Rudná č. 3/2013 ze dne 17. 4. 2013 – **s e** v části týkající se pozemku p. č. 215/249 v katastrálním území Hořelice, obci Rudná, **z r u š u j e** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbytku **s e** návrh **z a m í t á**.
- III. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í

Návrh

Navrhovatelka podala podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Rudná schválené

zastupitelstvem města Rudná dne 17. 4. 2013 a účinné od 3. 5. 2013 (dále jen „změna č. 3 územního plánu“ nebo „opatření obecné povahy“) jako celku. Podpůrně navrhla zrušení napadeného opatření obecné povahy alespoň v části týkající se pozemku č. parc. 215/249 v k. ú. Hořelice.

Navrhovatelka uvádí, že změna č. 3 územního plánu měla být údajně přijata usnesením zastupitelstva obce č. 3/2013 ze dne 17. 4. 2013, avšak do dnešního dne je text tohoto opatření obecné povahy neveřejný a není zřejmé, v jakém znění bylo přijato a jaké dokumenty jsou jeho součástí. K zveřejnění mělo dojít dne 18. 4. 2013, avšak pro obsáhlost dokumentu se tak nestalo. Na úřední desce byla zveřejněna jen veřejná vyhláška - oznámení o vydání změny územního plánu formou opatření obecné povahy č. 1/2013, jež byla sejmuta dne 3. 5. 2013, kdy mělo opatření obecné povahy nabýt účinnosti. Zápis a usnesení z jednání zastupitelstva ze dne 17. 4. 2013 byly zveřejněny na webových stránkách města www.rudnamesto.cz až dne 7. 10. 2013, a to teprve po opakovaných žádostech navrhovatelky (ostatní zápisy jsou zveřejňovány bez zbytečného odkladu po jednání zastupitelstva). Vlastní text opatření obecné povahy – schválenou verzi – se navrhovatelce nepodařilo v říjnu 2013 získat ani na sekretariátu či u tajemníka Městského úřadu Rudná, ani u stavebního úřadu Městského úřadu Rudná. Jeho text nebyl v období od srpna do prosince 2013 veřejně přístupný na úřední desce ani na webových stránkách odpůrce. Pravděpodobně tam nebyl ani před tímto obdobím, a není tam dosud. Na Městském úřadu Rudná měli k dispozici pouze materiál označený jako „RUDNÁ – územní plán sídelního útvaru – změna č. 3 textová část“. Na str. 4 je text, který se zdá být opatřením obecné povahy (resp. jeho částí), ale na str. 2 až 3 a 5 až 26 tohoto materiálu je tento materiál označen jako „Návrh změny č. 3 ..... “ Není přitom zřejmé, zda byl návrh v této podobě předložen zastupitelstvu a zda jej zastupitelstvo také v této podobě dne 17. 4. 2013 schválilo. Z textu na str. 4 není zřejmé, jaké všechny dokumenty by měly být součástí vydaného OOP. Na Městském úřadu Rudná obdržela navrhovatelka také materiál označený „RUDNÁ – územní plán sídelního útvaru – odůvodnění zpracované pořizovatelem“. Z textu uvedeného vlevo dole na stranách 1 až 36 je však zřejmé, že má jít o „část odůvodnění 3. změny ÚPNSÚ Rudná zpracovanou pořizovatelem“. Druhou část odůvodnění nazvanou „RUDNÁ – územní plán sídelního útvaru – změna č. 3 odůvodnění textová část“ se pak navrhovatelce podařilo dohledat na webových stránkách odpůrce. Není tak zřejmé, zda k přijetí předmětného opatření obecné povahy došlo v souladu se zákonem, zda bylo vůbec schváleno, v jaké podobě se tak stalo, co je jeho součástí (zda je kompletní) a zda 3. změna územního plánu, s níž nyní aktuálně pracuje stavební úřad Městského úřadu Rudná, je totožná s materiálem, který byl schválen 17. 4. 2013 zastupitelstvem odpůrce. Jeho obsah je proto podle názoru navrhovatelky nepřezkoumatelný.

Podle navrhovatelky nepostupovali Městský úřad v Rudné ani odpůrce při pořízení územního plánu sídelního útvaru Rudná vždy v souladu s veškerými právními předpisy upravujícími proces pořizování územního plánu, resp. jeho změny. Z materiálu „RUDNÁ – územní plán sídelního útvaru – změna č. 3 textová část – odůvodnění zpracované pořizovatelem“ není zřejmé, kdy o pořízení 3. změny rozhodlo zastupitelstvo odpůrce, ani zda a kdy bylo možné podávat návrhy na změnu územního plánu od fyzických a právnických osob – vlastníků pozemků ve městě Rudná. Dne 9. 2. 2004 bylo na úřední desce Městského úřadu Rudná zveřejněno oznámení o vystavení (I. verze) návrhu zadání 3. změny. Dne 25. 6. 2004 bylo tamtéž zveřejněno oznámení o vystavení II. verze téhož. Vlastní návrh zadání na úřední desce ani webových stránkách města vystaven nebyl, ten byl vystaven pouze k nahlédnutí na Městském úřadu Rudná. K tomuto návrhu zadání měl každý možnost uplatnit své připomínky. Zároveň byl návrh zadání zaslán k připomínkám a k uplatnění požadavků dotčeným orgánům, sousedním obcím a krajskému úřadu. Na základě požadavků, připomínek

a podnětů byl upraven návrh zadání 3. změny a tento návrh zadání byl dne 19. 1. 2005 schválen zastupitelstvem odpůrce. Oznámení o zahájení projednávání návrhu 3. změny bylo vyvěšeno na úřední desce dne 22. 8. 2005; veřejné projednání se uskutečnilo dne 14. 9. 2005. Po přijetí nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb. podal odpůrce Městskému úřadu Černošice (jako pořizovateli) žádost o pořízení změny č. 3 územního plánu.

Na základě § 188 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), byl návrh územního plánu znovu upraven a projednán. Městský úřad Černošice oznámil dne 12. 10. 2009 konání společného jednání, k němuž došlo dne 2. 11. 2009. K návrhu změny č. 3 podal dne 19. 2. 2010 stanovisko Krajský úřad Středočeského kraje.

Původní veřejné projednání se konalo dne 22. 4. 2010. Pořizovatel na základě uplatněných připomínek rozhodl o podstatné úpravě návrhu a opakovaném veřejném projednání. První opakované projednání se nekonalo, protože bylo oznámeno pozdě. Druhé opakované projednání návrhu se uskutečnilo dne 14. 11. 2012. Námitky a způsob jejich vyřízení je patrný z materiálu „RUDNÁ – územní plán sídelního útvaru – změna č. 3 textová část – odůvodnění zpracované zřizovatelem“, konkrétně z textu na st. 6 až 36, a dále pak z příloh č. 1 a 2 k tomuto návrhu.

Navrhovatelka podala dne 21. 4. 2010 námitky jako vlastník pozemku č. parc. 215/249, z nichž první dvě se týkaly uvedeného pozemku. Upozornila na oplocení pozemku, vybudovaná sportoviště, a že oplocení i sportoviště byly řádně povoleny stavebním úřadem odpůrce. Zároveň vyjádřila nesouhlas s podobou návrhu změny č. 3 územního plánu, podle které měl být předmětný pozemek vymezen jako plocha veřejného prostranství – VP1 veřejná zeleň, jak vyplývalo z výkresů č. 2, 3, 4 a 5. Navrhla, aby pozemek nebyl změnou č. 3 dotčen.

V odůvodnění opatření obecné povahy je na str. 18 až 19 uvedeno, že navrhovatelka namítá 1. „že *předmětný pozemek je dotčen návrhem změny, je navržen do plochy veřejné zeleně. **Námitce se částečně vyhovuje.** Odůvodnění: Pozemek bude zařazen do sportovní plochy a zařízení, v souladu s platným územním rozhodnutím. MěÚ Rudná vydal dne 11. 6. 2012 změnu územního rozhodnutí čj. 03802/12/DJi o umístění stavby nebo zařízení. Součástí stavby je zeleň – definovaná územním rozhodnutím jako „zeleň u bytových domů, park na části pozemků parc. č. 215/249 a 215/516 v k. ú. Hořelice dle situace“ (součást rozhodnutí). Pro umístění stavby jsou stanoveny podmínky: „Park bude vybudován na pozemku parc. č. 215/249 v k. ú. Hořelice, bude veřejně přístupný, otevřený celoročně. Park bude oplocen a přístup do parku bude zabezpečen uzavíratelnými brankami. Otevření branek bude zajišťovat správce podle návštěvního řádu parku. 2. požaduje přepracování návrhu a odstranění formálních a faktických chyb. **Námitce se částečně vyhovuje.** Odůvodnění: Návrh byl zpracován v souladu s platnou legislativou, po vyhodnocení námitek a připomínek uplatněných k veřejným projednáním byl upraven ....“.* Tato rozhodnutí o námitkách považuje navrhovatelka za neurčitá a nepřezkoumatelná, jelikož z nich není vůbec zřejmé, v jaké části se námitkám navrhovatelky vyhovuje a v jaké nikoliv. Speciálně v části pozemku parc. č. 215/249, v níž námitkám vyhověno nebylo a která zůstala i v konečné verzi opatření obecné povahy vedena jako veřejné prostranství – VP1 veřejná zeleň, není změnou č. 3 respektováno shora uvedené územní rozhodnutí. V této části jsou také ve vzájemném rozporu textová část – odůvodnění změny č. 3 územního plánu s grafickou částí (s výkresy č. 2, 3, 4 a 5). V uvedených výkresech je část pozemku č. parc. 215/249 i po rozhodnutí o námitkách a schválení opatření obecné povahy stále vedena jako veřejné prostranství – VP1 veřejná zeleň. V hlavním výkresu č. 2 je předmětná část pozemku určena k využití jako veřejné

prostranství VP1 veřejná zeleň vybarvená zeleně, zbytek tohoto pozemku určený k využití jako sportoviště je vybarven žlutě. Sousední pozemky určené územním rozhodnutím k výstavbě (215/360, 215/515 a 215/516) „Novostavby bytových domů A a B“ jsou vybarveny růžově. V odůvodnění opatření obecné povahy – rozhodnutí o námitkách uvedeném na str. 21 materiálu „Rudná – územní plán sídelního útvaru – změna č. 3 textová část – odůvodnění zpracované pořizovatelem“ je uvedeno, že dne 14. 9. 2010 podala navrhovatelka námitky, ve kterých *1. namítá, že pozemek 215/249 je dotčen návrhem změny, je navržen do plochy veřejná zeleň. Námitce se částečně vyhovuje. Odůvodnění:* (shodné jako v případě námitky podané dne 29. 4. 2010 – poznámka soudu). Podle navrhovatelky je schválená změna funkčního využití části pozemku navrhovatelky v rozporu s § 26 odst. 1, § 27 odst. 2 a § 79 odst. 1 stavebního zákona. Po vyhodnocení námitek uplatněných při druhém opakovaném veřejném projednání byl návrh na vydání změny územního plánu schválen dne 17. 4. 2013. Veřejná vyhláška s oznámením o vydání opatření obecné povahy byla zveřejněna na úřední desce odpůrce od 17. 4. do 3. 5. 2013. Opatření obecné povahy tak mělo nabýt účinnosti dne 3. 5. 2013.

Navrhovatelka dále namítá rozpor obsahu opatření obecné povahy se zákonem (s hmotně právními předpisy). K tomu uvádí, že schválená změna funkčního využití části jejího pozemku je v rozporu s § 18 odst. 3, § 26 odst. 1, § 27 odst. 2 a § 79 odst. 1 stavebního zákona. Městský úřad Rudná, stavební úřad vydal dne 11. 6. 2012 územní rozhodnutí č. j. 03802/12/DJi, jímž rozhodl o umístění stavby „Novostavba bytových domů A a B“ na pozemcích v rozhodnutí specifikovaných *s tím, že na pozemku navrhovatelky má být umístěna zeleň u bytových domů – park podle situace, která je přílohou rozhodnutí* (dále jen „Novostavba bytových domů A a B“). Odpůrce však jižní části pozemku navrhovatelky v návrhu změny č. 3 územního plánu vyhradil jako plochu veřejného prostranství – VP1 veřejná zeleň (výkresy 2, 3, 4 a 5). Podle navrhovatelky je územní rozhodnutí (i stavební povolení) svou povahou limitem využití území. Pravomocná územní rozhodnutí i stavební povolení jsou platná, dokud nevypřší doba jejich platnosti, která nemůže být narušena tím, že se vypustí z územního plánu. Podle výše uvedených ustanovení musí územní plán respektovat vydaná pravomocná územní rozhodnutí a stavební povolení, pokud veřejný zájem, který nebyl při vydání územního rozhodnutí nebo stavebního povolení znám, prokazatelně nepřevyšuje nad ochranou vlastnictví. Nic takového z opatření obecné povahy neplyne, neboť odpůrce tuto skutečnost v opatření obecné povahy ani netvrdí, natož aby ji něčím odůvodňoval, dokládal či prokazoval. Nerespektuje ani jeden z hlavních cílů územního plánování vycházející z § 18 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého orgány územního plánování postupem podle tohoto zákon koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů. V daném případě odpůrce soukromý záměr v území vyjádřený ve vydaném územním rozhodnutí naprosto nerespektoval a porušil tím vlastnické právo navrhovatele k předmětnému pozemku (čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod).

Dále navrhovatelka tvrdí, že opatření obecné povahy ji zkracuje bez legitimního, zákonného důvodu na jejích právech a je v rozporu s proporcionalitou. Na základě vydaného územního rozhodnutí (podle něhož má být na části pozemku navrhovatelky umístěna zeleň u bytových domů – park dle situace), plánovala navrhovatelka využití jižní části pozemku, kterou nezabírají sportoviště umístěná na jeho větší (střední a severní části), pro účely stavby „Novostavba bytových domů A a B“. Pro umístění této stavby platily v dosud platném územním plánu (před změnou č. 3) regulativy, které určovaly mimo jiné i procento zastavěnosti pozemku, na němž budou tyto bytové domy vybudovány, a procento zeleně. Na jejich základě bylo předmětné územní rozhodnutí vydáno. Předmětná část pozemku má být

podle vydaného územního rozhodnutí právě touto zelení u bytových domů - parkem. To je z hlediska stavebního zákona a územního plánu (byť jde stále o zeď) ale podstatný rozdíl oproti změně č. 3, podle které má být na jižní části pozemku navrhovatele veřejné prostranství – VPI veřejná zeď. Veřejné prostranství by samozřejmě nemohlo být započteno do plochy pozemku pro „Novostavbu bytových domů A a B“ a procento zastavěné plochy vyvažovat příslušným procentem zeleně. Hodnota předmětného pozemku by se proto snížila a v případě prodeje pozemků na „Novostavbu bytových domů A a B“ by navrhovatelka za prodej části předmětného pozemku změněného změnou č. 3 územního plánu obdržela podstatně nižší kupní cenu, než kdyby její pozemek zůstal pozemkem, který veřejným prostranstvím a veřejnou zelení není. Platnost vydaných rozhodnutí (územního či stavebního) nemůže být narušena tím, že je nezohlední nově přijatý územní plán či jeho změna. Odpůrce navíc v přijaté změně ani nutnost změny přípustného využití předmětné části pozemku nijak nezdůvodnil. Jeho postup, jaký při změně přípustného využití předmětné části pozemku zvolil, tak jeví znaky svévole, která není v souladu s principem proporcionality a která by tudíž neměla požívat soudní ochrany. Vydáním opatření obecné povahy bylo porušeno právo navrhovatelky na stejný obsah a ochranu vlastnického práva jako u jiných vlastníků podle čl. 11 odst. 1 Listiny. Porušen byl také čl. 11 odst. 4 Listiny, podle něhož vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Odpůrce však v daném případě veřejný zájem nijak nedeklaroval a rozhodl v rozporu se zákonem. Při přijetí opatření obecné povahy došlo k nepřiměřené právní regulaci a k dotčení navrhovatelky nad míru přiměřenou okolnostem.

Proto navrhla zrušit celou změnu č. 3 územního plánu nebo alespoň její části týkající se předmětného pozemku.

Vyjádření odpůrce

Odpůrce považuje návrh za nedůvodný, neboť k přijetí opatření obecné povahy došlo v souladu se zákonem, opatření obecné povahy bylo řádně schváleno a vydáno příslušným orgánem, bylo řádně a po stanovenou dobu zákonem předepsaným způsobem zveřejněno a byly splněny všechny podmínky pro jeho platnost a účinnost. Odpůrce byl oprávněn v samostatné působnosti vydat napadené opatření obecné povahy na základě zákonného zmocnění podle § 84 odst. 1 zákona o obcích a § 6 odst. 5 písm. a) až c) a e) a § 54 odst. 2 stavebního zákona. Mohl tedy rozhodnout o pořízení, schválení zadání a vydání opatření obecné povahy. Obsah opatření obecné povahy odpovídá zákonu z hlediska věcného a prostorového.

Zcela odmítl tvrzení navrhovatelky, podle které při procesu pořízení a přijetí územního plánu nepostupoval v souladu s veškerými právními předpisy upravujícími proces pořizování územního plánu a jeho změn. Pokud se v návrhu např. uvádí, že v roce 2004 (tj. před účinností stavebního zákona) nebyl nějaký doklad zveřejněn na webových stránkách odpůrce, pak to nebylo v té době zákonem předepsáno a nezpůsobovalo vadu správního aktu. Obligatorní „elektronická“ úřední deska byla předepsána až od 1. 1. 2006. Sama navrhovatelka v návrhu na několika místech uvádí, že v procesu pořízení měl každý možnost uplatnit své připomínky. Potvrzením toho je i skutečnost, že námitky podala právě i navrhovatelka. Námitky byly vyhodnocovány a bylo o nich rozhodnuto.

Rovněž odmítá tvrzení o „dodnes neveřejném“ opatření obecné povahy. Jak potvrzuje sama navrhovatelka na str. 2 návrhu, byla veřejná vyhláška o vydání opatření obecné povahy zveřejněna na úřední desce od 18. 4. do 3. 5. 2013, tedy po zákonem předepsanou dobu, a to

jednak na „fyzické“ úřední desce, jednak na elektronické úřední desce na oficiálních webových stránkách odpůrce, a to včetně dokumentů jej tvořících, tedy jak grafických částí, tak textových, které jsou součástí opatření obecné povahy. Pokud některá část či dokument zveřejněn nebyl, pak zveřejněné listiny obsahovaly řádné a dostatečné poučení ve smyslu § 173 odst. 1 správního řádu, kde, kdy a jak lze do listin nahlédnout. Vyhláška oznamující vydání změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Rudná formou opatření obecné povahy č. 1/2013 obsahovala poučení, podle kterého bylo možno do všech písemností nahlédnout v sekretariátu Městského úřadu Rudná v úředních hodinách či v jiné době po telefonické domluvě. Byla tak splněna publikační povinnost. Na úřední desce zveřejněné na webových stránkách byla a je vyhláška včetně všech dokumentů a dokladů trvale a bez jakéhokoli přerušení zveřejněna i po uplynutí předepsané doby až doposud. Na platnosti a účinnosti opatření obecné povahy nic nemění, pokud snad byla některá listina i po schválení zastupitelstvem v hlavičce označena jako „návrh“, když je ze všech okolností a z ostatního obsahu patrné, že došlo ke schválení příslušným orgánem a vydání na tom základě.

Z odůvodnění opatření obecné povahy (str. 18 a 21 změny č. 3 textová část, odůvodnění zpracované pořizovatelem) vyplývá, že odpůrce námítky navrhovatelky vypořádal. Navrhovatelka podala celkem osm námitek, z toho čtyři opakované a předmětem přezkumu učinila dvě námítky. Předmětem první námítky podané jak při projednání návrhu opatření obecné povahy dne 29. 4. 2010, tak při projednání dne 14. 9. 2010 bylo zařazení celého pozemku parc. č. 215/249 do plochy *veřejné zeleně*. Námitce bylo částečně vyhověno, tak, že pozemek byl v části nedotčené územním rozhodnutím zařazen do funkční plochy *„sportovní plochy a zařízení“* podle situačního nákresu připojeného k územnímu rozhodnutí o umístění stavby *„Novostavby bytových domů A a B“* vydaného Městským úřadem Rudná, stavebním úřadem dne 11. 6. 2012 pod č. j. 03802/12/DJi. V souladu s tímto územním rozhodnutím pak zůstala část předmětného pozemku vymezena jako VP1 plochy veřejných prostranství – veřejná zeleň. V odůvodnění námítky byly dále uvedeny podrobné podmínky pro vybudování parku na dotčené části pozemku, které vyplývají ze smlouvy o spolupráci pro stanovení postupu a spolupráce při dokončení Hořelického náměstí v Rudné, která byla předložena stavebnímu úřadu ve shora uvedeném územním řízení, jehož účastníkem byla i navrhovatelka. Druhé námitce na odstranění formálních a faktických chyb pak bylo částečně vyhověno právě v rozsahu, v jakém bylo vyhověno námitce č. 1. Textový popis ploch spolu s vyobrazením jednotlivých částí pozemku byl upraven. Není tedy pravda, že by textová část změny č. 3 byla v rozporu s grafickou částí. Ve všech grafických znázorněních, je jižní část předmětného pozemku označena zeleně jako „veřejné prostranství – VP1 veřejná zeleň“. Zbývá část je pak vymezena žlutě jako *„sportovní plocha a zařízení“*. Takové funkční vymezení odpovídá rozhodnutí o námitkách. Podle nálezu Ústavního soudu III. ÚS 1669/11 ze 7. 5. 2013 *„požadavky na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníků pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné“*. Takové přehnané požadavky pak jsou podle Ústavního soudu *„výrazem přehnaného formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů a lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu“*.

Vydané opatření obecné povahy je i v souladu se zákonem (hmotným právem). Změnou funkčního využití části předmětného pozemku navrhovatelky nedošlo k porušení hmotně právních předpisů. Předmětné opatření obecné povahy svým obsahem odpovídá cílům územního plánování vyjádřeným v § 18 a § 19 stavebního zákona. Zvolené řešení sleduje účelné využití dotčeného území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Opatření obecné povahy klade důraz na zachování, obnovu urbanistických a přírodních hodnot stávajícího sídla, propojení se současnou

strukturou veřejných prostranství, dopravní strukturou a urbanistickou koncepcí. Obsah opatření obecné povahy rovněž odpovídá požadavkům vyhlášky č. 500/2006 Sb. Jediná konkrétní námitka porušení hmotného práva uplatněná navrhovatelem se týká údajného rozporu opatření obecné povahy s územním rozhodnutím o umístění stavby „*Novostavby bytových domů A a B*“ ze dne 11. 6. 2012. Tímto rozhodnutím bylo k žádosti společnosti BEMETT, a. s. rozhodnuto o umístění staveb na v něm specifikovaných pozemcích. Na části pozemku parc. č. 215/249 má být podle tohoto rozhodnutí park (zeleň u bytových domů) podle situace, která je přílohou rozhodnutí. Z přílohy plyne, že park je umístěn na jižní části předmětného pozemku, která je podle Změny č. 3 vymezena jako VP1 plochy veřejných prostranství – veřejná zeleň. V odůvodnění územního rozhodnutí (str. 5) je uvedeno, že „*dostavbou Hořelického náměstí a zejména vybudováním veřejného parku, dojde ke stabilizaci tohoto území*“. Hlavní funkcí území označeného v územním plánu jako VP1 plochy veřejných prostranství – veřejné zeleně je „*rekreace, veřejně přístupné místo oddychu*“. Z uvedeného je zřejmé, že oba dokumenty jsou navzájem v plném souladu. Zařazením předmětné části pozemku v územním plánu do plochy veřejných prostranství – veřejné zeleně, nedošlo k rozporu s výše uvedeným územním rozhodnutím ani cíli územního plánování. Umístění stavby „*Novostavby bytových domů A a B*“ tak bylo a je v souladu s vydaným opatřením obecné povahy.

K souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality uvedl, že navrhovatelka tvrdí, že zařazením části předmětného pozemku do ploch VP1 plochy veřejných prostranství – veřejná zeleň, došlo ke zkrácení jejích práv. Porušení vlastnického práva má spočívat v tom, že došlo ke snížení prodejní ceny předmětného pozemku, který je společně s dalšími pozemky určen pro výstavbu shora uvedené stavby. Snížení ceny má být důsledkem toho, že část předmětného pozemku nemůže být započtena do plochy pozemku pro výše uvedenou stavbu a procento zastavěné plochy nemůže být vyváжено příslušným procentem zeleně. Námitky navrhovatelky považuje odpůrce za neopodstatněné a spekulativní. Shora bylo objasněno, že územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby je v souladu s napadeným územním plánem. Takovým postupem proto nemohlo být vlastnické právo navrhovatelky omezeno. Rovněž změna přípustnosti využití předmětné části pozemku byla odpůrcem odůvodněna. Opatření obecné povahy je v napadené části konec konců v souladu i s cíli uvedenými ve „*smlouvě o spolupráci pro stanovení postupu a spolupráce při dokončení Hořelického náměstí v Rudné*“. Předmětnou smlouvu uzavřel odpůrce se společností BEMETT, a. s. Smlouva byla předložena stavebnímu úřadu, který v rozhodnutí o umístění stavby konstatoval, že předložená dokumentace k územnímu řízení je s touto smlouvou v souladu. V čl. 3 odst. 2 se společnost BEMETT a. s. zavazuje k vybudování parku na předmětném pozemku podle výkresu, který je přílohou smlouvy. Ve smlouvě je dále upraveno, že park bude veřejně přístupný; vstup do parku bude bezplatný, atd. Údržbu a správu parku bude zajišťovat investor na vlastní náklady. Obsah smlouvy byl navrhovatelce jako účastníku tohoto řízení nepochybně znám, stejně tak jako koordinační situace stavby, která byla přílohou územního rozhodnutí. Proto má odpůrce za to, že navrhovatelka byla od počátku podrobně seznámena s podmínkami výstavby a cíli investora společnosti BEMETT a. s. Jelikož přijaté opatření obecné povahy odpovídá územnímu rozhodnutí, jakož i smluvnímu vztahu odpůrce s investorem, resp. stavebníkem BEMETT a. s., nelze mít za to, že by bylo v rozporu se zásadou proporcionality. Opatření obecné povahy v napadené části naopak šetří práva dotčených osob a respektuje jejich oprávněné zájmy.

Námitka navrhovatelky o nemožnosti započtení plochy části předmětného pozemku, zařazené do plochy veřejné prostranství, do plochy pozemku na shora uvedenou stavbu se jeví jako bezpředmětná i v souvislosti se skutečností, že v návaznosti na územní rozhodnutí vydal

stavební úřad dne 22. 8. 2013 stavební povolení stavby „*Novostavba bytových domů A a B – I. etapa*“ č. j. 05986/13/MUR/DJi. Podle tohoto rozhodnutí činí zastavěná plocha každého z bytových domů 224,91 m². V důsledku změny č. 3 územního plánu nedošlo k jakékoli změně v rozsahu zastavěné plochy oproti stavu uvedenému v územním rozhodnutí.

Odpůrce považuje za vhodné uvést, že v roce 2006 Ing. Georgi Štilianov, CSc. (předseda představenstva navrhovatelky) podmínil prodej inženýrských sítí společnosti Technické služby, a. s., jehož jediným akcionářem je odpůrce, právě schválením „*projektu dispozičního řešení parku na Hořelickém náměstí podle návrhu ing. Arch. V. Kulhánka*“. Tento park měl být zřízen na předmětném pozemku, jehož vlastníkem byla ke dni přijetí usnesení mimořádného zasedání zastupitelstva odpůrce navrhovatelka. Specifikace parku se pak v podstatných částech neliší od popisu parku, který je uveden v územním rozhodnutí. Lze se domnívat, že předseda představenstva navrhovatelky výše uvedeným jednáním sledoval zájem navrhovatelky. Změnou původně schváleného projektu dosáhl zmenšení výměry parku z původních 3055 m² na plochu o výměře 3033 m². Navrhovatelka tedy na samém počátku investičního projektu novostaveb bytových domů svolila k budoucímu využití pozemků, na kterém opatření obecné povahy ničeho nezměnilo.

Podle odpůrce napadené opatření obecné povahy v dotčené části vyjadřuje spravedlivou rovnováhu mezi soukromým zájmem navrhovatelky a veřejným zájmem, neboť vybudování parku (resp. plochy veřejné zeleně) na předmětné části pozemku sleduje oprávněný veřejný zájem o zvýšení kvality bydlení v dané lokalitě. Neukládá navrhovatelce, aby omezila či upustila od využití či činností, které dosud na dané části pozemku fakticky vykonávala a které podle výše uvedeného územního rozhodnutí přicházely do budoucna v úvahu. Změna č. 3 se nedotkla práv navrhovatelky tím, jaký způsob využití stanovila pro část pozemku, který je ve vlastnictví navrhovatelky. Ze všech uvedených důvodů navrhl odpůrce zamítnutí návrhu.

Replika navrhovatelky k vyjádření odpůrce

Navrhovatelka v replice s vyjádřením odpůrce zásadně nesouhlasila a setrvala na návrhu i na svých skutkových tvrzeních. Argumentaci odpůrce považuje za účelovou a neodpovídající skutečnosti, resp. skutečnost do značené míry překrucující. Zopakovala výhrady proti vypořádání svých námitek a uvedla, že z rozhodnutí o umístění stavby a z textové části změny č. 3 územního plánu, jež stanovuje podmínky pro využití území s rozdílným způsobem využití, je zřejmé, že tyto nejsou v souladu, ale naopak v zásadním rozporu. V přijaté změně je na str. 26 pod bodem 5.6. – Plochy veřejných prostranství – VP1 – veřejná zeleň uvedeno, že má jít o veřejně přístupné místo oddechu. Podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další porosty přístupné každému bez omezení, tedy sloužící veřejnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Veřejným užíváním se pak rozumí právo každého občana na volné a zpravidla bezplatné užívání všeobecně přístupných materiálních statků. Podle výroku územního rozhodnutí jde však o „zeleň u bytových domů – park na části pozemku navrhovatelky.“ Podle podmínek pro umístění stavby (str. 4) má jít o park veřejně přístupný..., oplocený s přístupem do parku uzavíratelnými brankami, otevření branek bude zajišťovat správce podle návštěvního řádu. Oplocení parku a uzavíratelné branky otevírané správcem (dle územního rozhodnutí) jsou s pojmem veřejné prostranství a veřejná zeleň v rozporu, neboť nejde o prostory přístupné každému bez omezení, jak vyžaduje pro naplnění pojmu veřejného prostranství ustanovení § 34 zákona o obcích. Podle smlouvy o spolupráci uzavřené s odpůrcem je vymezení parku

obdobné jako v územním rozhodnutí, navíc je tam ujednání, že pozemek navrhovatelky zůstane ve vlastnictví navrhovatelky a že údržbu a správu parku bude zajišťovat navrhovatelka. Odpůrce udělil společnosti BEMETT, a. s. souhlas ke stavbě bytových domů A a B, a to podle předložené dokumentace a podle tehdy platného územního plánu. Odpůrce změnou č. 3 podstatně změnil účel využití nejen u předmětné části pozemku navrhovatelky, ale – opět v rozporu s územním rozhodnutím – i u dalších pozemků dotčených předmětnou stavbou, tj. pozemků, jež navrhovatelka prodala společnosti BEMETT, a. s., kde z pozemků zastavitelných vícepodlažními bytovými domy určil pozemky zastavitelné pouze domky nízkopodlažními (viz změna na funkční plochu B1 nízkopodlažní bydlení, která je určena pro bydlení v rodinných domech a v níž provozovny živností mohou být umístěny pouze v rodinných domech, viz podmínky prostorového uspořádání a ostatní podmínky v bodě V. textové části změny č. 3). Tyto změny územního plánu znemožňují stavebníkovi společnosti BEMETT, a. s. jakoukoliv, byť i dílčí změnu stavby před jejím dokončením, nebo pozdější změnu účelu užívání jednotlivých bytových i nebytových prostor v obou bytových domech, protože všechny tyto změny by byly v rozporu s aktuálně platným územním plánem.

Po vydání napadeného opatření obecné povahy vydal Městský úřad Rudná, stavební úřad dne 22. 8. 2013 pod sp. zn. 09629/12/Ji, č. j. 05986/13/MUR/Dji, stavební povolení novostavby bytových domů A a B I. etapa, jejíž součástí je i zeleň – zeleň u bytových domů, park na části pozemku navrhovatelky. Pod bodem 19 podmínek se pak pojednává o parku podobně jako v uvedeném územním rozhodnutí. Rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu je patrný právě u části pozemku navrhovatelky. Podle textové části má jít o veřejné prostranství – VP1 – veřejnou zeleň. V hlavním výkresu – obecně – jsou veřejná prostranství označena orámováním čárkovanou fialovou čarou a veřejná zeleň světle zeleným vybarvením. Sporná část pozemku je však v hlavním výkresu označena jen jako veřejná zeleň, nikoliv též zároveň jako veřejné prostranství. Podle textové části však veřejná zeleň, která by nebyla zároveň veřejným prostranstvím, neexistuje. Textová a grafická část jsou proto v rozporu.

U předmětné části pozemku navrhovatelky došlo k úpravě návrhu změny územního plánu až po druhém (opakovaném) veřejném projednání. Přestože šlo o podstatnou úpravu – změnu funkčního využití pozemku – k této změně se již neměla navrhovatelka ani nikdo jiný možnost vyjádřit, protože další (třetí) veřejné projednání se nekonalo a zákonná úprava (§ 53 stavebního zákona) povinného opakovaného projednání v případě podstatné změny návrhu územního plánu nebyla odpůrcem respektována. Schválená změna funkčního využití pozemku navrhovatelky je v rozporu s § 26 odst. 1, § 27 odst. 2 a § 79 odst. 1 stavebního zákona. Navrhovatelka zopakovala, že územní plán musí respektovat vydaná pravomocná rozhodnutí, pokud veřejný zájem, který nebyl při vydání územního rozhodnutí nebo stavebního povolení znám, prokazatelně nepřevažuje nad ochranou vlastnictví. Tato skutečnost však není z vydaného opatření obecné povahy nijak zřejmá. Odpůrce tuto skutečnost v napadeném opatření obecné povahy ani netvrdí, natož aby jí něčím odůvodňoval, dokládal či prokazoval. Odpůrce dále nerespektuje ani jeden z hlavních cílů územního plánování vycházejících z § 18 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož „*Orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů.*“ Odpůrce soukromý záměr změn v území vyjádřený ve vydaném územním rozhodnutí naprosto nerespektoval a porušil tím vlastnické právo navrhovatelky k předmětnému pozemku (čl. 11 odst. 1 a 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod – *správně ústavního zákona č. 23/1991 Sb., pozn. soudu*). Pokud jde o rozpor vydaného opatření obecné povahy se zásadou proporcionality,

odkázala navrhovatelka na tvrzení uvedená v návrhu. Navrhovatelka rovněž setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených ve vztahu k neúplnosti, neurčitosti, celkové nepřezkoumatelnosti a nejasnosti souladu mezi návrhem a schváleným konečným zněním opatření obecné povahy a na všech svých tvrzeních a argumentech uvedených v návrhu.

Odpůrce na repliku navrhovatelky již nereagoval.

Splnění procesních podmínek

Soud konstatuje, že podle obsahu správního spisu byl proces přijetí a schválení změny č. 3 územního plánu zahájen v roce 2004 zpracováním zadání, které schválilo zastupitelstvo města Rudná na svém zasedání dne 19. 1. 2005. V návaznosti na to byl zpracován první návrh změny č. 3 územního plánu. Po přijetí nového stavebního zákona, jenž upravil pořizování územně plánovací dokumentace odlišně od starého stavebního zákona (zákon č. 50/1967 Sb.), podal odpůrce dne 8. 2. 2007 Městskému úřadu Černošice jako pořizovateli příslušnému podle § 6 odst. 1 písm. c) stavebního zákona žádost o pořízení změny č. 3 územního plánu. Návrh změny posoudil Krajský úřad Středočeského kraje dne 19. 2. 2010 a umožnil jeho projednávání podle § 52 a § 54 stavebního zákona. Návrh změny č. 3 územního plánu schválilo zastupitelstvo města Rudná po dvojím veřejném projednání na svém zasedání dne 17. 4. 2013.

Dříve, než soud přistoupil k vlastnímu posouzení návrhu, musel se zabývat splněním podmínek řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Těmito podmínkami jsou především existence opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimace navrhovatelky a formulace žalobního návrhu. Shledal, že změna č. 3 územního plánu byla vydána formou opatření obecné povahy zastupitelstvem odpůrce dne 17. 4. 2013, a o jeho existenci tak nejsou žádné pochybnosti. K námitce navrhovatelky týkající se toho, že opatření obecné povahy nebylo dosud zveřejněno, odkazuje soud na § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 172 odst. 1 správního řádu, kterého je třeba přiměřeně použít. Navrhovatelka je, jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí (LV 442 pro k. ú. Hořelice), vlastníkem pozemku č. 215/249 dotčeného změnou č. 3 územního plánu. V návrhu pak tvrdí, že vydáním opatření obecné povahy byla dotčena na svém vlastnickém právu k pozemku změnou jeho funkčního využití. Navrhovatelka tak je aktivně procesně legitimována k podání návrhu. Splněna je i třetí podmínka projednatelnosti návrhu, neboť navrhovatelka alternativně požaduje zrušení celého opatření obecné povahy nebo konkrétně vymezené části změny č. 3 územního plánu, dotýkající se jejího pozemku. Návrh je včasný, neboť byl podán ve lhůtě podle § 101b odst. 1 s. ř. s., a obsahuje náležitosti požadované § 101b odst. 2 s. ř. s.

Posouzení návrhu

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb. Podle dřívější úpravy soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tak napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl. Aplikoval vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Těmito kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření

obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli. Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Dále považuje soud za podstatné zdůraznit, že po podání návrhu, který obsahuje alespoň jeden řádně formulovaný návrhový bod (návrh navrhovatelky tomuto požadavku dostál), již nelze návrh rozšiřovat o nové návrhové body (§ 101b odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Soud se proto nezabýval dvěma návrhovými body uplatněnými navrhovatelkou až v její replice ze dne 28. 2. 2014. V první řadě jde o námitku, že po provedení úpravy návrhu změny územního plánu, k níž došlo v návaznosti na druhé veřejné projednání návrhu změny, měl odpůrce nařídit další veřejné projednání upraveného návrhu. Druhá námitka se týká skutečnosti, že došlo ke změně regulativů i ve vztahu k pozemkům p. č. 215/360, 215/515 a 215/516 v katastrálním území Hořelice (nově jsou přípustné jen stavby nízkopodlažních rodinných domů, dříve bylo možné na pozemcích umístit i vícepodlažní bytové domy), takže investor stavby společnost BEMETT, a. s. nemůže provést ani sebemenší změnu odchylující se od rozhodnutí vydaných před schválením změny územního plánu.

Soud rozhodl o návrhu navrhovatelky bez jednání, neboť navrhovatelka s tím vyjádřila výslovný souhlas, přičemž souhlas odpůrce se presumuje (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), a ve věci nebylo třeba provádět dokazování (soud vyšel pouze z obsahu správního spisu).

Při tomto rozhodnutí je soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014 – 47, jímž zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dané procesní situaci není krajský soud oprávněn odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu, na němž jeho zrušovací rozhodnutí spočívá (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Soud se předně zabýval námitkou navrhovatelky poukazující na pochybení v procesu pořízení a přijetí napadeného opatření obecné povahy. Ve vztahu k této námitce soud vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 6 Ao 3/2010 – 120, v němž bylo vysloveno, že: „*Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že navrhovatelé se aktivně účastnili námitkového řízení v rámci přípravy napadeného opatření obecné povahy a všechna svá práva, která v návrhu zmiňují (právo seznámit se se záměrem změnit územní plán, právo uplatnit námitky i právo na projednání námitek) v plném rozsahu fakticky uplatnili. Nejvyšší správní soud nevidí žádného důvodu, proč by se měl zabývat tvrzenými chybami v postupu odpůrce, pokud je ze správního spisu, z napadeného opatření obecné povahy i z tvrzení navrhovatelů jasně patrné, že všechna svá procesní práva, jichž se dovolávají (právo seznámit se se změnou, uplatnit námitky a právo na řádné projednání námitek), mohli náležitě*

uplatnit a také je uplatnili. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že navrhovatelé se seznámili s návrhem územního plánu, uplatnili své námitky řádně a včas a že tyto byly pořizovatelem napadeného opatření obecné povahy řádně projednány.“

V dané věci je z předloženého spisového materiálu patrné, že navrhovatelka byla obeznámena nejenom se zadáním, ale i s návrhem změny č. 3 územního plánu, neboť své námitky proti návrhu zadání i proti návrhům změny územního plánu, jež spočívala ve změně funkčního využití jejího pozemku, přiléhavě odůvodnila, když požadovala, aby její pozemek nebyl navrhovanou změnou vůbec dotčen a aby odpůrce respektoval územní rozhodnutí na stavbu „*Novostavba bytových domů A a B*“ vydané Městským úřadem Rudná, stavebním úřadem. Uplatněním námitek proti zamýšlené změně územního plánu navrhovatelka realizovala svá procesní práva způsobem a v rozsahu, jenž svědčí o její dostatečné orientaci ve všech fázích procesu přijetí změny č. 3 územního plánu, resp. o seznámení se s projednávanými dokumenty a podkladovými materiály. Soud se proto blíže nezabýval výhradami navrhovatelky stran zveřejňování písemností na úřední desce. Současně však musí konstatovat, že veřejné vyhlášky založené ve správním spise dokládají tvrzení odpůrce ve vyjádření k návrhu, že v nich vždy uvedl, kde lze do příslušné dokumentace vydávané v jednotlivých fázích procesu přijetí změny č. 3 územního plánu nahlédnout. Takový postup umožňoval § 20 odst. 2 stavebního zákona (ve znění účinném v době projednávání návrhu změny č. 3 územního plánu), podle něhož pokud vzhledem k rozsahu písemnosti není možné nebo účelné vyvěsit na úřední desce a zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah, vyvěsí příslušný správní orgán na úřední desce a zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup pouze oznámení se základními údaji o jejím obsahu s uvedením, kdy a kde je možné do písemnosti nahlédnout. Možnost nahlédnutí do písemnosti musí příslušný správní orgán zajistit po celou dobu vyvěšení písemnosti nebo oznámení a v průběhu lhůt stanovených pro podání stanovisek, námitek a připomínek. Ostatně § 52 odst. 1 věta druhá stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ukládal, aby návrh územního plánu (rozuměj i návrh změny územního plánu) byl vystaven k veřejnému nahlédnutí u pořizovatele a v obci, pro kterou se územní plán pořizuje, nikoliv zveřejněn na úřední desce (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ao 6/2010 – 130, bod 73). Odpůrce takto postupoval např. u veřejné vyhlášky, již oznámil konání 2. opakovaného veřejného projednání návrhu změny č. 3 územního plánu dne 14. 11. 2012, v níž právě s odkazem na citované ustanovení uvedl, že upravený a vystavený návrh změny č. 3 územního plánu je vzhledem k rozsáhlosti písemností vystaven k nahlédnutí u odboru územního plánování a stavebního řádu Městského úřadu Černošice a na Městském úřadu Rudná a že ode dne doručení této veřejné vyhlášky bude zveřejněn způsobem umožňujícím dálkový přístup. Takový postup ostatně umožňuje i § 172 odst. 2 správního řádu. Veřejnou vyhláškou, jež byla vyvěšena na úřední desce odpůrce dne 18. 4. 2013 a sejmuta dne 3. 5. 2013, pak odpůrce v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu oznámil vydání změny č. 3 územního plánu formou opatření obecné povahy č. 1/2013 a současně uvedl, že změna je také uveřejněna na elektronické úřední desce. Soud z webových stránek odpůrce (www.rudnamesto.cz) ověřil, že tam jsou od 18. 4. 2013 až dosud zveřejněny jak textová část, tak odůvodnění, jakož i kompletní grafická část napadeného opatření obecné povahy.

Skutečnost, že na zasedání zastupitelstva města Rudná, jež se konalo dne 17. 4. 2013, došlo k přijetí a schválení napadeného opatření obecné povahy v podobě schváleného návrhu, nelze úspěšně zpochybnit pouze tvrzením, že v některých schvalovaných materiálech bylo užito slovo návrh. Avšak i pokud by tomu tak bylo, nešlo by podle soudu o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost opatření obecné povahy. Tomuto názoru přisvědčil i Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku (viz bod 17).

Navrhovatelka dále namítá neurčitost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách, dále nepřezkoumatelnost napadeného opatření obecné povahy pro nedostatek důvodů a rozpor opatření obecné povahy s hmotným právem, konkrétně s územním rozhodnutím o umístění stavby „Novostavba bytových domů A a B“ ze dne 11. 6. 2012, podle něhož má být na části pozemku navrhovatelky umístěna zeleň u bytových domů – park podle situace, která je přílohou předmětného rozhodnutí.

Část šestá správního řádu, která upravuje proces vydávání opatření obecné povahy, neobsahuje výslovnou úpravu jeho formálních a obsahových náležitostí. Pouze stanoví, že musí obsahovat odůvodnění (§ 173 odst. 1). Dle § 174 odst. 1 správního řádu se na řízení o vydání opatření obecné povahy aplikují obdobně ustanovení části první a přiměřeně též ustanovení části druhé. V části druhé (§ 68) správního řádu jsou upraveny náležitosti rozhodnutí, které lze přiměřeně vztáhnout i na opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy tedy musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení (§ 68 odst. 2 správního řádu). Z § 68 odst. 3 vyplývá, že v odůvodnění opatření obecné povahy nesmí zejména chybět základní obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136).

Územní plán je specifickým případem opatření obecné povahy, čemuž odpovídá i specifická struktura jeho obsahu. Stavební zákon neupravuje obsahové náležitosti územního plánu, pouze v § 43 odst. 6 stanoví, že obsahové náležitosti upraví prováděcí právní předpis, k jehož vydání je zmocněno Ministerstvo pro místní rozvoj (§ 193). Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti.

Obsahové náležitosti územního plánu jsou upraveny v příloze 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. Jsou rozděleny na obsah územního plánu (bod I.) a obsah odůvodnění územního plánu (bod II.). Obsah územního plánu ve smyslu bodu I. přílohy 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. je součástí výroku opatření obecné povahy. Obsah odůvodnění územního plánu ve smyslu bodu II. přílohy 7 vyhlášky je součástí odůvodnění opatření obecné povahy. Obsah územního plánu (tedy výrok opatření obecné povahy) musí zahrnovat textovou část a grafickou část v rozsahu určeném v bodě I. přílohy 7 vyhlášky. Rovněž tak odůvodnění obsahu územního plánu (tedy odůvodnění opatření obecné povahy) je tvořeno textovou a grafickou částí v rozsahu dle bodu II. přílohy 7 vyhlášky. Podle § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb. se změna územního plánu vydává v rozsahu měněných částí územního plánu.

Součástí odůvodnění opatření obecné povahy je podle § 172 odst. 5 správního řádu rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění, z něhož musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce uplatněné námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169). Ústavní soud k tomu doplnil, že požadavky kladené na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami nemohou být přehnané. Jinak by se soud dopustil přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako

nepřípustný zásah do práva na samosprávu (nález ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o námitkách je součástí opatření obecné povahy, je třeba při posuzování přezkoumatelnosti jak rozhodnutí o námitkách, tak opatření obecné povahy jako takového vycházet z nedílnosti opatření obecné povahy jako celku a neoddělitelnosti jeho jednotlivých částí (tj. důvody rozhodnutí o námitkách lze dovést i z těch částí opatření obecné povahy, které se netýkají rozhodnutí o námitkách, a naopak důvody opatření obecné povahy – změny územního plánu – je přípustné dovozovat z odůvodnění rozhodnutí o námitkách).

Nejvyšší správní soud při posouzení námitky nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách navrhovatelky vyšel z toho, že napadeným opatřením obecné povahy došlo ke změně funkčního využití části pozemku navrhovatelky parc. č. 215/249 (viz body 20 a 22 rozsudku). Právě tato skutečnost vyžaduje, aby odpůrce změnu funkčního využití pozemku přesvědčivým způsobem obhájil v odůvodnění opatření obecné povahy, i v rozhodnutí o námitkách, neboť navrhovatelka ve svých námitkách napadá právě změnu funkčního využití a domáhá se toho, aby její pozemek byl zcela vyloučen z 3. změny územního plánu.

K tomu krajský soud doplňuje, že změna funkčního využití části pozemku jistě představuje významný zásah do vlastnického práva navrhovatelky, která je vlastníkem předmětného pozemku. Tato změna má totiž vliv nejenom na podmínky, za jakých může navrhovatelka pozemek užívat a požívat jeho plody a užitky, ale zejména též na její oprávnění s tímto pozemkem nakládat (mimo jiné na něm realizovat výstavbu). Požadavek na výstižné uvedení důvodů změny funkčního využití plochy, která je tvořena částí pozemku navrhovatelky, je „pojistkou“ proti svévolnému postupu pořizovatele změny územního plánu a zastupitelstva odpůrce. Důvody změny funkčního využití musí být přesvědčivé v tom směru, že skutečně vyžadují provedení změny, významné, tedy opírat se o silný zájem, jenž legitimizuje zásah do vlastnického práva, a vycházet ze shromážděných podkladů. Tyto důvody pak musí nalézt odraz v odůvodnění opatření obecné povahy, čili musí být z něho zřetelně seznatelné. Případné deficitní odůvodnění opatření obecné povahy neumožňují soudu, aby opatření obecné povahy po věcné stránce přezkoumal, neboť z něho nelze seznat důvody, které vedly odpůrce ke změně funkčního využití plochy, a tudíž ani přezkoumat jejich opodstatněnost, významnost a legitimitu.

V projednávané věci navíc navrhovatelka podala proti zahrnutí celého jejího pozemku p. č. 215/249 do plochy veřejné zeleně (veřejného prostranství) námitku, a to podáními ze dne 21. 4. 2010, ze dne 13. 9. 2010 a ze dne 2. 4. 2013. Dožadovala se toho, aby její pozemek nebyl v rámci 3. změny územního plánu vůbec řešen. Argumentovala tím, že funkční využití pozemku je již upraveno vydaným pravomocným územním rozhodnutím, podle něhož má být na pozemku umístěna zeleň, avšak pouze v jižní části u bytových domů a v podobě oploceného parku. O této námitce bylo třeba řádně rozhodnout a rozhodnutí odůvodnit.

Z obsahu opatření obecné povahy se podává, že v textové části změny územního plánu pod bodem 5.6. „Plochy veřejných prostranství, VP1 veřejná zeleň“ odpůrce uvádí, že hlavní funkcí území je rekreace, veřejně přístupné místo oddychu. Další funkcí je ochrana před negativními účinky činností v sousedství a funkce estetická. To vše ve veřejném prostoru utvářeném zelení s nezbytnou údržbou. Přípustné využití území, činností a stavby: neoplocené plochy pro sportovní zařízení, pasivní i aktivní rekreační pobyt, nezbytná odborná údržba zeleně, pěší cesty, cyklistické cesty a účelové komunikace stavby parkové architektury (např. altány, vodní plochy). Podmínky prostorového uspořádání: Návrh, založení a údržba zeleně

musí být prováděn odborně a trvale. V bodě 7 „Limits navržené změnou č. 3“ uvádí, že jde o plochu ve veřejném zájmu, která slouží především jako centrum obce. V území je třeba zachovat kulturní a urbanistické hodnoty při nové výstavbě a přestavbě. Rozměry staveb by měly respektovat charakter současné zástavby (měřítko, stavební materiály a prvky). Pro veřejné prostranství jsou stanoveny parametry v právním předpise. V bodě 9 „Veřejná prostranství“ odpůrce dále uvádí, že plochy vymezené jako plochy veřejného prostranství dle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou vymezeny v grafické části v zastavitelné ploše lokalita č. Z11, Z10 a P8. (ozn. ve výkrese Základního členění) jako limit navržený změnou č. 3. V odůvodnění zpracovaném pořizovatelem se pod písm. c) na str. 4 uvádí, že pořízení změny č. 3 územního plánu bylo motivováno také tím, že vznikla potřeba větší regulace výstavby a změny funkčního využití některých ploch.

V odůvodnění rozhodnutí o první námitce navrhovatelky, jež soud doslovně citoval v kapitole „*Návrh*“, je podle soudu zcela srozumitelně vyjádřeno, že odpůrce námitce navrhovatelky částečně vyhověl, když část pozemku, již se netýkalo předmětné územní rozhodnutí, zařadil do funkční plochy „sportovní plochy a zařízení“ (což sama navrhovatelka požadovala) a veřejné prostranství VP1 - veřejná zeleň vyznačil jen na části pozemku dotčené územním rozhodnutím. Soud se neztotožňuje s výtkou navrhovatelky, že rozhodnutí o námitce je neurčité. Obsah rozhodnutí je třeba vnímat v kontextu celého procesu projednávání návrhu 3. změny územního plánu. Návrh změny územního plánu v podobě, v jaké byl předložen k prvnímu i druhému veřejnému projednání, počítal s tím, že celý pozemek p. č. 215/249 bude zařazen do plochy veřejného prostranství – veřejné zeleně. Proti tomu podávala navrhovatelka vytrvale námitky a žádala o zohlednění již vydaných rozhodnutí o využití pozemku. Nato zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o námitce, částečně jí vyhovělo a rozhodlo o schválení 3. změny územního plánu. Ve schváleném znění 3. změny územního plánu je plocha veřejné zeleně omezena pouze na část pozemku p. č. 215/249, přičemž v rozhodnutí o námitce je odkazováno na vydané územní rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012. Je tedy nepochybné, že obsahem rozhodnutí o námitce („částečné vyhovění“) je zmenšení plochy veřejné zeleně na tu část pozemku p. č. 215/249, na kterou byl územním rozhodnutím Městského úřadu Rudná ze dne 11. 6. 2012 umístěn veřejný park (zeleň). V tomto směru došlo ke změně oproti návrhům 3. změny územního plánu předloženým k veřejným projednáním, proto je v rozhodnutí o námitce výrok, že se jí vyhovuje. Na druhou stranu ze změny územního plánu nebyla vypuštěna plocha veřejné zeleně zcela, je zachována v jižní části pozemku p. č. 215/249 v rozsahu, jak je vymezena i územním rozhodnutím; z toho důvodu je ve výroku rozhodnutí o námitce uvedeno, že se námitce vyhovuje jen částečně.

Soudu krajskému je z kontextu celého procesu projednávání změny č. 3 územního plánu zřejmé, že odpůrce neměl v úmyslu měnit proti vůli vlastníka pozemku funkční využití plochy zahrnující pozemek p. č. 215/249. Chtěl pouze stávající obsah územního plánu v této části aktualizovat a promítnout do něj vydané pravomocné územní rozhodnutí (již územními rozhodnutími předcházejícími rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012 byl na pozemek p. č. 215/249 umístěn park v souvislosti se stavbou bytových domů na přiléhajících pozemcích společností BEMETT, a. s.) a obsah dohody o spolupráci uzavřené dne 7. 6. 2011 mezi městem a společností BEMETT, a. s. Patrně si však nebyl vědom právních konsekvencí vyvolaných touto „aktualizací“ (k tomu viz níže). V tomto směru může působit rozporně stanovisko navrhovatelky, která se na jedné straně dovolává vydaného územního rozhodnutí jako limitu využití území, který musí být v rámci pořizování změny územního plánu respektován, na druhé straně se brání proti změně funkčního využití plochy v jižní části pozemku p. č. 215/249, kam právě toto územní rozhodnutí umísťuje veřejně přístupný park s rekreační funkcí, na veřejnou zeleň. V návaznosti na níže uvedené je však pochopitelné, proč

navrhovatelka odmítá jakoukoliv změnu funkčního využití svého pozemku, ačkoliv se sama nadále hlásí k pravomocnému územnímu rozhodnutí, jehož součástí je realizace parku.

V této souvislosti je třeba zmínit, že územní rozhodnutí vydané za účinnosti územního plánu, ve znění před jeho 3. změnou, jehož součástí je umístění veřejně přístupného parku na pozemek p. č. 215/249, nevyžaduje ke své další platnosti, aby toto navržené a schválené využití pozemku bylo přejato do územního plánu (či jiné formy územně plánovací dokumentace). Změnou územního plánu se nic nemění na pravomocném územním rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Aos 3/2013 – 58, bod 35). V rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č. j. 8 Aos 4/2013 – 50, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: „*Územně plánovací dokumentace nemůže působit retroaktivně a nemůže derogovat účinky pravomocného a realizovatelného územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí jsou totiž platná, nepozbudou-li platnosti ve smyslu § 93 stavebního zákona, nebo nebudou-li změněna nebo zrušena postupem dle § 94 stavebního zákona. Pokud tedy dojde po vydání územního rozhodnutí ke změně územního plánu, subjekt má nadále právo na provedení té stavby, která byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Oprávněný z územního rozhodnutí si nicméně nemůže bez dalšího nárokovat vydání jiného územního rozhodnutí, které je již v době podání žádosti v rozporu s nově přijatým územním plánem. Nevyužití práv plynoucích z územního rozhodnutí nezakládá navrhovateli právní nárok na vydání jiného územního rozhodnutí pro stavbu jiného charakteru.*“ Pokud přesto odpůrce po vydání územního rozhodnutí změnil funkční určení plochy, na kterou územní rozhodnutí dopadá, pak tím zasáhl do práv navrhovatelky, neboť reguluje potenciální budoucí využití pozemku jiným způsobem, než jak to činila dosavadní územně plánovací dokumentace (viz rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010 – 65). Je totiž třeba poukázat na to, že územní rozhodnutí zakládá pouze oprávnění využít pozemek způsobem stanoveným v rozhodnutí, neukládá nicméně povinnost takto postupovat. Osoba oprávněná z územního rozhodnutí není povinna toto právo využít a realizovat povolený záměr. Pokud by nedošlo ke změně územního plánu, mohla by navrhovatelka, popř. s jejím souhlasem jiná osoba, požádat o vydání jiného územního rozhodnutí týkajícího se odlišného způsobu využití pozemku, přičemž navrhované využití území by bylo třeba poměřovat územním plánem ve znění účinném před schválením změny č. 3 územního plánu. Tím, že v rámci změny č. 3 územního plánu byla část pozemku navrhovatelky zařazena do plochy veřejné zeleně, se jiným způsobem upravuje (a oproti předchozímu stavu výrazným způsobem omezuje) varieta možného budoucího využití dotčené části pozemku. Jinými slovy řečeno, je značně pravděpodobné, že pokud by za stávajícího stavu podala navrhovatelka žádost o vydání územního rozhodnutí pro stavební záměr, nebyla by s ohledem na nové funkční určení plochy upravené změnou č. 3 územního plánu úspěšná se záměrem, který by přitom dle předchozího znění územního plánu byl v dané ploše akceptovatelný. Změnou č. 3 územního plánu tak odpůrce zasáhl do vlastnického práva navrhovatelky tím, že změnil okruh způsobů možného budoucího využití pozemku p. č. 215/249.

Existencí pravomocného územního rozhodnutí, které se týká části pozemku p. č. 215/249 a jímž se na tento pozemek umísťuje veřejně přístupný park, nelze samo o sobě odůvodnit provedení změny funkčního využití příslušné plochy. Zajisté se jedná o jeden z (podpůrných) argumentů pro provedení změny, nicméně je třeba mít na paměti, že změna funkčního určení plochy má širší záběr, neboť tím do budoucna (nad rámec vydaného územního rozhodnutí, které nemusí dojít naplnění) mění paletu možného využití části pozemku. Nelze tedy rezignovat na koncepční odůvodnění provedené změny územního plánu. Vydání územního rozhodnutí je vyjádřením souladu konkrétního záměru navrženého žadatelem s platnou územně plánovací dokumentací. Vydání změny územního plánu je oproti

tomu promítnutím představ o uceleném, harmonickém rozvoji dotčeného území za účelem uspokojení akcentovaných potřeb obyvatel a vyřešení slabých stránek území. Ze skutečnosti, že bylo vydáno územní rozhodnutí, jehož součástí je umístění parku (neboť to bylo dle předchozí územně plánovací dokumentace přípustné), nelze bez dalšího dovozovat, že je v obecném zájmu na harmonickém rozvoji obce a uspokojování potřeb jejích obyvatel vymezit na daném pozemku plochu veřejné zeleně. Nepochybně tomu tak začasť bude, nicméně zvolení koncepčního řešení (územní plán je právě koncepčním nástrojem) vyžaduje komplexní (byť nikoliv nutně sáhodlouhé) odůvodnění. Takovéto odůvodnění změny funkčního využití pozemku ovšem napadené opatření obecné povahy neobsahuje. Skládá se totiž toliko z obecných proklamací, univerzálně použitelných, aniž by z nich bylo zřejmé, z jakého důvodu je třeba změnit funkční využití právě části pozemku p. č. 215/249. Z opatření obecné povahy tak nelze zjistit, jakou koncepci uspořádání území obce odpůrce sleduje, pokud jde o systém veřejných prostranství, a jak do ní zapadá právě vymezení veřejné zeleně na části pozemku p. č. 215/249.

Rovněž tak v rozhodnutí o námitkách odpůrce neodůvodnil, z jakého důvodu vůbec přistoupil k zahrnutí pozemku p. č. 215/249 do změny územního plánu a ke změně funkčního využití části pozemku. Právě tyto dva aspekty byly navrhovatelkou v jejích námitkách akcentovány. Odpůrce se v odůvodnění námitek omezil na konstatování, že na základě vydaného územního rozhodnutí má dojít na části pozemku p. č. 215/249 k vytvoření veřejně přístupného parku. Takové odůvodnění je však nedostatečné, neboť z něj nijak nevyplývá, proč v situaci, kdy již je vydáno územní rozhodnutí o umístění veřejného parku, je třeba řešit v rámci změny územního plánu danou plochu, a to navíc takovým způsobem, že dojde ke změně jejího funkčního využití.

Soud tedy uzavírá, že opatření obecné povahy jako takové, stejně jako rozhodnutí o námitkách navrhovatelky je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v odůvodnění opatření obecné povahy ani v odůvodnění rozhodnutí o námitkách není v dostatečné míře zdůvodněna nezbytnost vymezení plochy veřejné zeleně v jižní části pozemku p. č. 215/249 a naléhavost (intenzita) této potřeby. V podrobnostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 195/2014 – 47, jímž je krajský soud v tomto řízení striktně vázán, a to zejména na jeho body 20 a 22 až 25.

Vzhledem k tomu, že výše uvedené skutečnosti, z nichž Nejvyšší správní soud a posléze též soud krajský dovodily nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách, se vztahují výlučně k pozemku p. č. 215/249, zrušil soud napadené opatření obecné povahy pouze v rozsahu pozemku p. č. 215/249 v katastrálním území Hořelice, v obci Rudná. Ve vztahu k tomuto pozemku se proto již nezabýval dalšími návrhovými body napadajícími soulad opatření obecné povahy v této části s hmotným právem (kolize s požadavky na územní plánování a vydaným územním rozhodnutím) a dále dodržení principu přiměřenosti při změně funkčního využití části pozemku p. č. 215/249. Nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách znemožňuje, aby se soud zabýval věcným souladem změny funkčního určení plochy s požadavky na územní plánování a principem přiměřenosti, neboť z opatření obecné povahy nelze seznat stěžejní důvody, které odpůrce vedly ke změně funkčního využití plochy (části pozemku). Zrušení napadené části změny územního plánu má za následek též zrušení rozhodnutí o námitce, které je součástí odůvodnění změny územního plánu a které se vztahuje k zrušené části změny územního plánu (viz rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 Ao 4/2011 – 126).

Důvod, pro který soud zrušil opatření obecné povahy v části týkající se pozemku p. č. 215/249 (tj. nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách pro nedostatek vymezení důvodů změny funkčního využití plochy nacházející se toliko na části pozemku p. č. 215/249), se ostatních ploch a pozemků dotčených napadeným opatřením obecné povahy netýká. Další námitky vymezené v návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. námitka rozporu opatření obecné povahy s hmotným právem (kolize s požadavky na územní plánování a územním rozhodnutím) a porušení principu přiměřenosti, se však týkají pouze pozemku p. č. 215/249, neboť jejich podstatou je zpochybnění zákonnosti změny funkčního využití části pozemku p. č. 215/249 (vymezení plochy veřejné zeleně). Tyto námitky se netýkají žádných jiných ploch či pozemků řešených napadeným opatřením obecné povahy.

Vzhledem k tomu, že ve vztahu k ostatním plochám a pozemkům soud neshledal žádný návrhový bod důvodným, návrh ve zbývajících části předmětu řízení (navrhovatelka se dožadovala zrušení celého opatření obecné povahy) zamítl. Pokud snad kdokoliv další, kromě navrhovatelky, měl subjektivní pocit, že byl nedostatečně informován o průběhu pořizování a projednávání návrhu změny č. 3 územního plánu, včetně poučení o právu podat připomínku či námitku, pak se sám mohl domáhat zrušení opatření obecné povahy či jeho části vlastním návrhem. Z obsahu spisu soud nezjistil žádnou významnější vadu procesu pořizování a projednávání změny územního plánu, tedy ani důvod pro zrušení celého opatření obecné povahy. Zbývajících obsah změny územního plánu, resp. územního plánu po zapracování 3. změny, je relativně nezávislý na způsobu regulace ploch nacházejících se na pozemku p. č. 215/249. Jinými slovy řečeno, zbývajících obsah územního plánu nadále obстоjí i po zrušení opatření obecné povahy v části týkající se pozemku p. č. 215/249, neboť jde o relativně samostatnou část opatření obecné povahy, jejíž funkční provázanost na ostatní plochy upravené opatřením obecné povahy není velká.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Soud připomíná, že rozhodování o nákladech soudního řízení je integrální součástí soudního řízení jako celku a je třeba při něm přihlížet ke všem okolnostem, které mohou mít vliv na stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení. Úkolem soudu proto není pouze mechanicky rozhodnout o náhradě podle výsledku sporu, nýbrž vážit, zda tu neexistují další rozhodující okolnosti, mající podstatný vliv na přiznání či nepřiznání náhrady účelně vynaložených nákladů (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. I. ÚS 350/04).

Navrhovatelka se domáhala zrušení celého opatření obecné povahy, úspěšná však byla pouze ve vztahu k jednomu ze stovek pozemků, na které se opatření obecné povahy vztahuje. Je evidentní, že míra procesního úspěchu navrhovatelky je menší než míra jejího procesního neúspěchu. Soud si je vědom toho, že ve vztahu k pozemku ve vlastnictví navrhovatelky, jehož regulace byla stěžejním bodem sváru, byla navrhovatelka úspěšná zcela a že procesní neúspěch se týká pouze ploch a pozemků, jejichž regulace se právní sféry navrhovatelky nedotýká. Nelze však nevidět, že navrhovatelka podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy jako celku zpochybnila validitu opatření obecné povahy jako takového, a tím navodila právní nejistotu třetích osob, jejichž právních zájmů se opatření obecné povahy dotýká. Učinila tak přitom zcela nedůvodně, a nelze tak její procesní neúspěch bagatelizovat.

Ač tedy míra procesního úspěchu odpůrce převažuje nad mírou jeho procesního neúspěchu, takže by měl podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. nárok na náhradu části nákladů řízení, nelze přehlédnout, že pokud jde o vlastní pozemek, byla navrhovatelka úspěšná, a to se svojí stěžejní námitkou. Aby se navrhovatelka domohla svých práv, jejichž porušení soud v tomto rozsudku deklaroval, musela vynaložit na soudních poplatcích částku 10.000,- Kč a vedle toho i náklady na zastoupení advokátem. Na náhradu těchto nákladů přitom nemá právo. Bylo by nespravedlivé, aby navrhovatelce bylo uloženo nahradit odpůrci byť jen část jeho nákladů, neboť je to právě odpůrce, kdo protiprávně zasáhl do práv navrhovatelky a de facto donutil navrhovatelku iniciovat toto soudní řízení. Soud tedy odpůrci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.), neboť shledal důvody hodné zvláštního zřetele, které takové rozhodnutí opodstatňují.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová